

Ραφανιώτης. δηλ. αλάκερο τὸ προσκόλλημα—ιώτης κοντὰ στὸ θέμα, δίχως τὸ τελικὸ φωνήεντο: Ραφαν.—Παράβαλε: Σάμο=Σαμ—ιώτης, Πόρος=Πορ—ιώτης κτλ., ποὺ ἡ δὲν ὑπάρχει στὴν κατάληξη καὶ δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ γράψουμε Σαμιώτης, Ποριώτης κτλ. οὔτε δὲ πάλι θάχουμε δυὸ ὁρθογραφίες, μιὰ —ιώτης γιὰ τοῦτα καὶ μιὰ —ιώτης γιὰ ὅσα ἔχουν τελικὸ ἡ-σύγκρισις καὶ Μάνη—Μανιάτης καὶ ὄχι —Μανηάτης κτλ.

20) Θεριστὴ 1906.

M. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΧΑΛΚΙΔΕΥΚΑ

Χαλκίδα 26 τοῦ 'Ιουνίου 1906.

Χτίς παίχτηκε στὸ ὠραῖο Θεατράκι μας, τὴν Παλιόροια, «οἱ δύο Ὀρφανές». Γιὰ τὸ δρᾶμα δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτα, γιὰτὶ γράφτηκε πρὶν ἀπ' τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ κινηματογράφου, ἔχουμε ὅμως νὰ ποῦμε κάμποσα γιὰ τὸ παίξιμο.

Μέσα στὶς χιλιομπερδεμένες ψεύτικες σκηνές ἔβλεπε κανένας τὰ πρόσωπα νὰ κουνιούνται σὰ νὰ μὴ βρισκόντουσαν σ' αὐτὴ τὴ ρωμαντικὴ περικυκλωσιὰ ἀλλὰ σοῦ δίνανε μιὰ ἐντύπωσιν νατουραλισμοῦ καὶ σημερινῆς ζωῆς.

Ἡ Κυρία Ἑλένη Κοτοπούλη ἐπαιξε τὴ γριὰ Φροσάρ καὶ μᾶς ἄρσεν, γιὰτὶ μᾶς παράστησε μιὰ γριὰ ζητιάννα κακομοῦτσουνη καὶ ξετσιπωτή. Τώρα ἂν αὐτὴ ἡ γριὰ εἶναι πρόσωπο τῶν «δύο Ὀρφανῶν» λίγο μᾶς νοιάζει.

Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη εἶτανε μιὰ κοντίσσα Μινιέρ, μιὰ ρωμαντικὴ ὑπαρξὴ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἀλλὰ ὄχι, μποροῦσε νὰ εἶναι καὶ σημερινὴ μητέρα, γιὰτὶ ὅπως ἐπαιξε μᾶς ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν προπάντων τῆς μητέρας, καὶ οἱ μητέρες πάντα ἴδιες εἶναι.

Οἱ δύο ἄλλες ἀδελφές τῆς ἡ Χρυσούλα καὶ ἡ Φωτεινὴ παίχανε τὰ δύο Ὀρφανὰ κορίτσια πολὺ φυσικὰ καὶ χαριτωμένα, μονάχα πὼς κάποτες ξεροκατάπιναν καμιά πηχιάρικη καθαρευουσιάνικη λέξη, καὶ μὲ τὸ δίκιο τους!

Ἦστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἔχουμε πολλὰς ἐλπίδες ὅτι τώρα ποὺ ὁ θίασος ξανασκηματίστηκε στὴν Ἀθήνα μὲ νέα πρόσωπα καὶ μὲ νέες ἀρχές καὶ μὲ διευθυντὴ τὸν κ. Οἰκονόμου, θὰ μᾶς δώσῃ ἔργα ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξία τῶν ἡθοποιῶν καὶ τότε ὅλοι θὰ μποῦμε στὸ σιδηρόδρομο γιὰ νὰ τοῦμε νὰ δοῦμε θέατρο μιὰ φορὰ.

ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμάμε κάθε βδομάδα, σὺν χαρὰ καὶ ληστῶν, ὅλες τὶς ἀσυντάξις καὶ ἀνεορθογραφίαις ποὺ βρῶσιν καὶ ἐκκαθαρεύουσιν καὶ βιβλία. Συνεργάτης τῆς στήλης αὐτῆς θάβῃ οἱ ἀνεγνώστες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλεῖ στὸ βιβλίου ποὺ θὰ μᾶς στέλνουν νὰ σημειώσιν τὸν ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου καὶ τὴν ἀριθμὸν τῆς σελίδας ποὺ βρῶσιν.)

«...ὁ ἴδιος ἐπειτα τὸν κατέγραψε πολὺ καὶ μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀκαδημίαν καὶ νὰ ἐύων ἄλλως νὰ ἐυλισθῇ ὑπὸ τῶν μαθητῶν».

(«Παναθηναῖα» 15 — 30 'Ιουνίου 1906, σελ. 147, στρλ. 1).

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Πολύβιος Κουρούπης προτείνει μιὰ καινούρια λέξη στοὺς «Καιροὺς» τῆς περασμένης Δευτέρας.

— Το fluide, λέει, νὰν τὸ μεταφράζουμε ροϊκὸ καὶ ὄχι ὑγρὸ, ροϊκότης κτλ.

— Αὐτὸ λέγεται καθαροῦκὴ γλωσσολογία, μὰ δὲν πειράζει ἀφοῦ Κουρούπης ἔφα.

— Κ' ἔνας παρακείμενος ἀμίμητος ἀπὸ κάποιον τελευταῖο Κυβερνητικὸ νομοσχέδιο. Ὁ ἀλλοεσμένος καφίς, Θέ μου! Ἀμ' αὐτοὶ πάλι οἱ ἀρασχίδες ποὺ βρίσκονται στὸ ἴδιο νομοσχέδιο; Φαντάζεστε τί μακροδοῦνι θάγινε στὸ Δεξικὸ τοῦ Βουλαντίου γιὰ νὰ βρεθῶναι!

— Ὁ κ. Ἀριστοῦ (ἢ Ἀχρηστός) Καραμπάνης τῶν «Παναθηναίων» βρίσκαται στὶς μεγάλες ἀπελπισίες τοῦ κάλλι! Ἀφοῦ, λέει, ὁ Γύζης ἀπέθανε καὶ ὁ Χαλεπᾶς ἐτρελάθη, ποῦ εἶναι τὰ μαρτύρια μιᾶς ζωντανότητος;

— Ὁ κ. Καραμπάνης οὔτε πέθανε, οὔτε τρελλάθηκε ἀκόμα, ἀρα ὑπάρχει καὶ τέχνη καὶ τέλει ζωντανότης.

— Τὸν ἔμνησε μάλιστα καὶ ὁ Πίνδαρος στὸ περίφημο ποίημά του:

Ἀριστοῦ μὲν Καραμπάνης,
ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ...

— Ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς. Ὁ κ. Βοζίκης διεκτραγωδεῖ τὸ ἀξιοθρήνητο σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκει τὴ δημοσίαν ἀσφάλεια. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς λέγει ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἔκαμε τὰς δεούσας ἐνέργειας διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἔχει δίκιο τὸ δεῖχναι τὸ Φανοπάζαρό μας.

— Ἐνας πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο χάνονται οἱ δημόσιοι ταμίαι. Ὑστερ' ἀπὸ τὸν ταμίαν τῆς Τριᾶς ὁ ταμίαις τῆς Αἴγνας.

— Κ' ἡ Βουλὴ ψήφισε τόσους καινούριους φόρους, γιὰ νὰχοῦνε βέβαια οἱ ταμίαι λεφτὰ νὰ κλέβουν.

— Τὸ δεύτερον ἀντιτορπιλικὸ μας βαρβιζέται «Δόξα». Φυσικώτατο. Ὑστερ' ἀπὸ τὴ «Νίκη» ἢ «Δόξα». Καὶ τῷ δουρῷ νουνὸς ὁ κ. Κλέωνας Ραγκαμπᾶς ποὺ μᾶς ἔφερε καὶ τὴ νίκη καὶ τὴ δόξα μὲ τὰ δράματά του.

— Ὁ ληστής Καραμπάλας ἔπιασε τὸν πατέρα τοῦ βουλευτῆ Ὀλυμπίας Σακελλαριάδη.

— Δὲν τόκαμε βέβαια γιὰ τίς πεντακότες ψωροδράχμεις ποὺ πῆρε καὶ τὸν ἄρισε, ἀλλὰ γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ αὐτὸς, σὰ Συνταγματικὸς πολίτης, γιὰ τὴν ἀξιοθρήνητη κατάστασιν τῆς Δημοσίας ἀσφαλείας, ποὺ τὴ χρωστοῦμε βέβαια καὶ αὐτὴ στὴ Βουλὴ.

— Ἀπὸ κάποιον γράμμα ποὺ δημοσίευσεν στὴν Ἀκρόπολιν ὁ κ. Ἀρνιώτης γιὰ τὸ δρᾶμα τοῦ (ὁ κ. ἑυτὸς δὲ διαμαρτυρεῖται μόνον σκυλιά, μὰ καὶ δράματα), φερουσιν τὴν ἀμίμητη αὐτὴ φράση ποὺ μποροῦσε ἀξίολογα νὰ στολίσῃ καὶ τὸ βαρβαροπάζαρο.

— Ἐπρεπε νὰ ἔχουν τὴν ὑπομονὴν νὰ ἴδουν τὸ ἔργον μου, εἶναι βέβαιος ὅτι δὴλ ἀντίθετος θὰ εἶναι ἡ ἰδία τὴν ἀποῖαν θὰ σχηματίζουν (ἢ Ἀκρόπολιν, ὁ Τουλίου σελ. 1 στρλ. 1).

— Ἀπ' αὐτὸ τὸ λόγο καταλαβαίνετε πὶς τί γλωσσικὸ θῆμα θάγινε τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Ἀρνιώτη.

— Αὐτὸ τὸ φερουσιν ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολιν» τῆς Τετάρτης καὶ ἔς τὸ σχολιάσει ὁ Μιστριώτης.

Εἰς κάποιον παντοπωλεῖον, δυὸ μπακαλόγατοι διαβάδουν ἐφημερίδα.

— Ἀπιδίωσις χθὲς ὁ ὀδοκοντοῦτης κτηματίας...

— Καὶ τί πάει νὰ πῇ, ὁ Γεώργη, ὀδοκοντοῦτης.

— Νὰ σοῦ πῶ οὐτὸ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω καὶ προχθὲς πέθανε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς. Φαίνεται, ὅτι θὰ εἶναι τίποτε ἀρρωστακίριδες, γιὰτὶ κάθε μέρα παθαίνουν.

Καὶ ὁ ἀκούσας μᾶς τὸ εἶπε καὶ τὸ γράφουμεν.

— Τέλειον καταρτισμένο τὸ θέατρο «Πολυθέατρο» τοῦ Βῶκου, ἀφοῦ ἔχει καὶ μισθωτὸ κριτικὸν πρὸ τῶν πληρώων διακόσεις ἢ τρακότες, δὲν ξέρουμε καλὰ καλὰ, δραχμὲς τὸ μῆνα.

— Αὐτὸ θὰ πῇ ἀναγέννησιν θεατρικὴ μιὰ φορὰ!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος
Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1. Περαιὰς 6. Ἐπαρχίαις 16.
Λαθωμοί. Ἀθήνα 14 (οἱ δύο ἀπὸ κάρρο), Περαιὰς 8 (ὁ ἕνας ἀπὸ κάρρο). Ἐπαρχίαις 14.
Κλεψίαις. Ἀθήνα 6, Περαιὰς 8. Ἐπαρχίαις 1 (οἱ δύο ληστείαις).
Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίαις 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΩΤΟΜΑΘΗΤΗ

ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ

Βγήκε σὲ βιβλίον καλοτυπωμένο καὶ ὁμορφοδεμένο καὶ πουλιέται σὶς γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ» ὁρ. 1,50 γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 2 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν—ποὺ στέλνεται συστημένο δίχως παραπανιστὸ ἔξοδον γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτίας εἰς ὁρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκείας Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς 8 ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἔξω-τερικοῦ καὶ ἐπιταγῆς τοῦ ὁμολογίουχοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῇ Κεντρικῇ Καταστάσει καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτοντος ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρᾳ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς 0)0	κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν
2	"	0)0	" " " 1 ἔτους
3	1)2	" 0)0	" " " 2 ἔτων
2	"	0)0	" " " 4 ἔτων
4	"	0)0	" " " 5 ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ καταθέτου νομαστικῆς ἢ ἀνώνυμοι.

ΣΟΡΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΕΞΗ

— κ. Πυθαγόρα. Νὰ σ' τὸ ξηγήσουμε καὶ αὐτό. Ὁ Ἀγρηστός Καραμπάνης, ποὺ τόσο ἀδιάντροπα καὶ τραλλὰ μιλάει σὰ τελευταῖα «Παναθηναῖα» γιὰ τὸ «Νουμᾶ», καταδύγτηκε κάποτε νὰ μᾶς στείλῃ δυὸ τρία ποιήματα τοῦ καὶ δὲν τὰ δημοσίευσεν γιὰτὶ τὰ βρήκαμε ἀνέστη. Ἀν εἴτε λίγο παραπάνω ἀπὸ κεῖνα ὁ κύριος αὐτὸς θὰ δημοσίευσεν τώρα καὶ τὰ ποιήματά του καὶ τὸ γράμμα ποὺ μᾶς ἔστειλε τότε γιὰ νὰ ποδοῖξομε στὸν κ. Μιχαηλίδην, ποῦναι τόσο φρόνιμος ἄνθρωπος, πόσο βλάπτειται νὰ φῶναι ἕνα τέτοιο κύριο νὰν τοῦ λέγῶναι τὸ περιοδικὸν του.—κ. Σ. Σταμ. Σ' εὐχαριστοῦμε. Καθὼς ὁρᾷς τὰς ἀντιλήψεις, ἢ ἢ Ἐφ. τῶν Κυριῶν καὶ ὁ «Ρωμῆος» διακόπτει τὴν ἐκδόσιν του, τὸ καλοκαίρι, τὰ «Παναθηναῖα» βγαίνουν, κάθε μῆνα κατ. ἔπρεπε λοιπὸν καὶ σὺ «Νουμᾶ» νὰ συχωρεθῇς τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐκδοράκι.—κ. Βαλκυπεριέργο. Ἀν ἤθελε νὰ φανερωθῇ ὁ Μάτθας Καλαμῆς θὰ τῷ πῶναι μὲ τὸν ὄνομα τοῦ τὰ δυσωπὰ τοῦ δηγῆ-ματα γιὰ νὰ μὴν τὸ κάνει, θὰ πῇ πως ἔχει λόγους καὶ εἰρη-ματὰς ἀποκρυσταλλοῦν νὰν τοὺς σκεπαστοῦμε. Τοῦτο μόνον μπο-ροῦμε νὰ σοῦ ποῦμε πὼς δὲν εἶναι ἐκαθένας ἀπὸ τοὺς παλινοὺς μὰ νέος νεώτατος, ὅσο καὶ ἂν εἶναι ὅριμα τὰ δηγῆματά του, καθὼς μᾶς γράφεις.—κ. Δ. Ἀδδ.—Μι-τυλῆν. Δέδοται τὰ 20 φρ. καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Ε. Νικ. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ, μὰ ἀρχὴ μας ἀπαρίβατη νὰ μὴ δημοσιεύομε τίποτα θὰ δὲν ξέρουμε καὶ ποῖος μᾶς τὰ στέλνει. Γράψε μᾶς λοιπὸν ἀλάκωρον τὸν ὄνομα σου καὶ τότε μετὰ χαρᾶς.